

Ο όσιος Κυριακός της Ευρύχου (24 Μαΐου)

Αν η απόκτηση ενός αγαθού προϋποθέτει κόπους κι αγώνες και ιδρωτές πολλούς, η απόκτηση του αγαθού των αγαθών, της βασιλείας των ουρανών απαιτεί πιο πολλούς κόπους, κι αυταπάρνηση και θυσίες.

Ο Κύριος ομιλώντας για την απόκτηση του αγαθού αυτού τονίζει:

«Στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απάγουσα εις την ζωήν, και ολίγοι εισίν οι ευρίσκοντες αυτήν» (Ματθ. ζ', 14).

Στενή είναι η θύρα και γεμάτος δυσκολίες και ταλαιπωρίες ο δρόμος, που οδηγεί στην αιώνιο ζωή. Και απαιτείται αγώνας.

Αγώνας σκληρός ενάντια στην αμαρτία, για να τον ακολουθήσει ένας. Γι' αυτό κι είναι ολίγοι εκείνοι που τον βρίσκουν και τον ακολουθούν.

Σε άλλη περίπτωση ο Κύριος ομιλώντας και πάλι για τη βασιλεία των ουρανών ετόνισε:

«Η βασιλεία του θεού βιάζεται και βιασταί αρπάζουσιν αυτήν» (Ματθ. ια', 12). Δηλαδή η βασιλεία των ουρανών βιάζεται. Αποκτάται με βία και κόπους. Και μόνο όσοι αγωνίζονται σκληρά ενάντια στην αμαρτία, κατορθώνουν να κερδίσουν και να κρατήσουν τούτο το αγαθό.

Ένας τέτοιος βιαστής και κατακτητής του πολύτιμου αυτού αγαθού, της βασιλείας των ουρανών, υπήρξε και ο άγιος Κυριακός, ο όσιος κι ασκητής της Ευρύχου. Υπήρξε κι αυτός ένας βιαστής. Βιαστής υπό την έννοια ότι η ζωή του σταύρωσε τη σάρκα «συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις». Σήκωσε ακόμη τον σταυρό της εκούσιας πτώχειας και των στερήσεων και ακολούθησε τον Κύριο κακοπαθώντας σωματικά. Πόθος και σκοπός κι αγώνας του ένας και μόνο: Να αρέσει στον Χριστό. Να πώς έγινε βιαστής.

Πολύ βοηθητικά στην κατανόηση του όρου τούτου είναι κι αυτά τα λόγια του Μεγάλου Βασιλείου.

«Βιαστών γαρ εστίν η βασιλεία των ουρανών και θιασταί αρπάζουσιν αυτήν. Ευαγγελικός ο λόγος. Βίαν εκάλεσε την του σώματος καταπόνησιν, ήν υπομένουσιν εκουσίως οι του Χριστού μαθηταί εν τη αρνήσει των οικείων θελημάτων και της αναπαύσεως του σώματος, φυλακή δε πασών των εντολών του Χριστού. Ει τοίνυν βούλει αρπάσαι την βασιλείαν του Θεού, γενού βιαστής, υπόζευξόν σου τον αυχένα τω ζυγώ της δουλείας του Χριστού».

«Υπόζευξόν σου τον αυχένα...»

Κι ο Κυριακός υπέζευξε τον αυχένα κι ακολούθησε τον Κύριο. Η ζωή του αποτελεί ένα παράδειγμα αυταπαρνήσεως θαυμαστό. Κι η ζωντανή του πίστη

ασύγκριτη κι υπέροχη, καρπός της συνεχούς μελέτης της Αγίας Γραφής, κατέπληξε κι αυτούς τους δαίμονες. Γι' αυτό και προβάλλεται προς μίμηση σαν ένα ακόμη υπόδειγμα ζηλευτό.

Πότε έζησε δεν ξέρουμε. Ούτε και ποίοι ήσαν οι γονείς του. Εκείνο που ξέρουμε, είναι ότι από βρέφους ο όσιος ηγάπησε τον Χριστό, πράγμα που σημαίνει πώς οι γονείς του πρέπει να ήσαν πιστοί άνθρωποι. Αυτοί φρόντισαν να φυτέψουν στην ψυχή του παιδιού τους από της βρεφικής ηλικίας την αγάπη αυτή. «Εκ βρέφους εγένου του Κυρίου εραστής» ψάλλει και τονίζει κι ο υμνογράφος του. Από τη βρεφική σου ηλικία, Κυριάκε, αγάπησες τον Κύριο. Τον αγάπησε και τον ακολούθησε. Άφησε τον κόσμο και έγινε κατά τον υμνογράφο «της ερήμου πολιστής και ησυχίας εραστής».

Η έρημος. Να το ενδιαίτημά του. Εκεί μακριά από τον κόσμο και τα του κόσμου αγωνίσθηκε σκληρά, πώς να αρέσει στον Κύριο του και Κύριο μας. Τα θεία λόγια «έσεσθε ουν υμείς τέλειοι, ώσπερ και ο Πατήρ υμών ο εν τοις ουρανοίς τέλειος εστί» (Ματθ. ζ', 48) υπήρξαν το σύνθημα που τον ενέπνεε και τον σκλάβωνε. Να γίνει τέλειος με την ταπεινοφροσύνη και την υπομονή και την αγάπη προς όλους. Να γίνει τέλειος στην αρετή, όπως τέλειος είναι και ο ουράνιος Πατέρας μας. Και το πέτυχε. Με την αυστηρή νηστεία κατέστειλε τις σαρκικές επιθυμίες κι ορμές. Με την αγρυπνία τη σωματική και ψυχική δημιούργησε ένα χαρακτήρα σταθερό στην αρετή και το καλό. Και με την προσευχή την ευλαβή κι επίμονη και τη μελέτη κατόρθωσε να επιτύχει αυτό που πρέπει να αποτελεί τον πόθο όλων μας. Τη θέωσή του. Αυτή του η ζωή σε ένα και μόνο συντελούσε. Στην ουράνια γαλήνη που πλημμύριζε τον ψυχικό του κόσμο και «την δόξαν και έπαινον του Θεού» (Φιλιπ. α', 11).

Και εργάστηκε για τη δόξα του Θεού. Σε λίγο καιρό στο κατάλυμα του γινόταν καθημερινή πανήγυρη. Πλήθη πιστών τον επισκέπτοντο για να τον δουν και τον συμβουλευθούν. Κι ο όσιος τους δεχόταν με αγάπη κι υπομονή. Και τους δίδασκε. Τους παρηγορούσε. Τους συμβούλευε να αφήσουν τα μίσση και τις κακίες μεταξύ τους και να μετανοήσουν. Να μετανοήσουν και να εξομολογηθούν.

Παιδιά μου, τους έλεγε. Η αμαρτία είναι δηλητήριο. Δηλητήριο που δηλητηριάζει ολόκληρη τη ζωή μας. Οφείλουμε να εξαγνίσουμε την ψυχή μας. Μόνον σαν εξαγνισθεί η ψυχή μας μπορεί να εξαγνισθεί και το σώμα μας και να ανορθωθεί. Κι ο εξαγνισμός της ψυχής επιτυγχάνεται μόνο με το μυστήριο της μετανοίας κι εξομολογήσεως. «Μετανοήσατε, το λοιπόν, και εξομολογηθήτε έκαστος τας αμαρτίας σας». Έτσι μόνο θα γαληνέψει η ψυχή σας και θα βρείτε τη γαλήνη και την ανάπαυση που ζητάτε.

Με το κήρυγμα του, το απλό και πειστικό στα χαλεπά και δύσκολα εκείνα χρόνια οι ψυχές των πιστών αναθερμαίνοντο και εφλογίζοντο για μια ανώτερη ζωή. Ζωή αγάπης και καλοσύνης κι αρετής. Πλήθη πονεμένων από όλη εκείνη της Σολέας περιοχή κι από πιο μακρινά μέρη ακόμη μαζευόντουσαν σαν διψασμένα ελάφια κάθε μέρα, για να ακούσουν «τα καλά και ωφέλιμα» γι'

αυτούς. Κι η εργασία αυτή του ζηλωτού ασκητού ήταν μια ευλαβής προσφορά «υπέρ της δόξης του Θεού». Κανένας δεν μπορούσε να βρει στα λόγια ή στα έργα του και την ελάχιστη ιδιοτέλεια και να τον κατηγορήσει, ότι «την δόξαν την ιδίαν» ζητούσε. Γι' αυτό κι «ο ερευνών νεφρούς και καρδίας», που έβλεπε την καλή διάθεση του δούλου του, τον εβράβευσε και τον ετίμησε.

Με θεία δόξα τον ετίμησε. Τον έδόξασε στη γη πρώτα. Τον προίκισε με το χάρισμα το θεραπευτικό.

«Φέρων τον σταυρόν επ' ώμων σου... και πάθη θανατώσας τα του σώματος συντόνοις αγρυπνίαις και δεήσεσι χάριν απείληφας όσιε του θεραπεύειν νοσήματα»,

ψάλλει ο υμνογράφος του.

Καθημερινά στο κατάλυμα του μαζί με τη διδασκαλία που πρόσφερε, πρόσφερε κι ένα σωρό αγαθοεργίες και θαύματα. Κοντά σ' εκείνο που ήταν ντυμένος μ' ένα τριμμένο ασκητικό φόρεμα βρίσκανε οι πονεμένοι την παρηγοριά. Τα ορφανά τον πατέρα. Οι άρρωστοι τον ιατρό. Μια ολόκληρη ζωή διατέθηκε για την εξυπηρέτηση του πλησίον με το κήρυγμα, τη διδασκαλία, την εξομολόγηση, το θαύμα. Και όταν σε βαθιά γηρατειά παρέδωκε την αγία του ψυχή στον Κύριο με πιο πολλή «δόξαν και τιμήν και αφθαρσίαν» (Ρωμ. β', 7), χαριτώθηκε απ' Αυτόν.

Νικητής και θριαμβευτής ο βιαστής ασκητής μας μπήκε τώρα «εις την δόξαν του Θεού» (Β' Κορινθ. δ', 15). Και ζει κι απολαμβάνει εκεί μακαριστός μαζί με τους άλλους αγίους τους κόπους των αγώνων του.

Το διακηρύττει άλλωστε κι η Αγία Γραφή.

«Καυχήσονται όσοι εν δόξη». Και «δόξα έσται πάσι τοις οσίοις αυτού» (Ψαλμ. ρμθ', 9).

Ή δόξα του αγίου Κυριακού συνεχίζεται και στις ημέρες μας και θα συνεχίζεται μέχρι της συντέλειας των αιώνων με τα πολλαπλά θαύματα που επιτελεί. Οι χριστιανοί που κατοικούν την εΰανδρο Σολέα πολύ ευλαβούνται τη μνήμη του. Και στην εκκλησία της αγίας Μαρίας της Ευρύχου, που βρίσκονται δύο ασημένιες θήκες με λείψανα του αγίου, πολλοί χριστιανοί καταφεύγουν με πίστη, για να ζητήσουν τη μεσιτεία του αγίου στα διάφορα προβλήματα, που τους απασχολούν. Μα και στο εκκλησάκι του αγίου, που βρίσκεται πάλι στην Ευρύχου, χιλιάδες πιστών από όλα τα μέρη της νήσου την ημέρα της γιορτής του (24 Μαΐου) συνέρχονται, για να προσκυνήσουν τα άγια λείψανα και την εικόνα του και να αντλήσουν δύναμη και βοήθεια από τη χάρη του.

Του αθλητού αγίου η ζωή ας γίνει και σ' εμάς υπόδειγμα προς μίμηση. Ζούμε σε χρόνια δύσκολα. Χρόνια που ο πλεονασμός της αμαρτίας έκαμε να ψυγει μέσα στις καρδιές των πολλών η αγάπη. Μα η αγάπη αποτελεί το θεμέλιο όλων των αρετών. Χωρίς αγάπη δεν είμαστε χριστιανοί. Χωρίς αγάπη στην καρδιά η

ζωή μας κυλά μέσα στο σκοτάδι. Κι ένας που βρίσκεται στο σκοτάδι «ουκ οίδε που υπάγει, ότι η σκοτία ετύφλωσε τους οφθαλμούς αυτού». (Α', Ιωάν. β' 11). Όταν ένας μισεί τον αδελφό του, βρίσκεται μέσα στο σκοτάδι. Φέρεται και ενεργεί κατά τρόπο σκοτεινό και αμαρτωλό και δεν γνωρίζει που πηγαίνει. Αλλά σαν τυφλός περιπλανάται, γιατί το σκοτάδι της αμαρτωλής ζωής έχει τυφλώσει τα μάτια της ψυχής του.

Σήμερα που το μισό νησί μας βρίσκεται σκλαβωμένο στον πιο βάρβαρο και σκληρό κατακτητή.

Σήμερα που γύρω μας από παντού ακούονται ακοές πολέμων και φόννοι και καταστροφές.

Σήμερα που πλαισιάζουμε και δεν ξέρουμε αν θα ξημερωθούμε ζωντανοί εξ αιτίας των αμαρτιών μας.

Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά το παράδειγμα του βιαστού αγίου πρέπει συχνότερα να το θυμόμαστε και να προσπαθούμε να το μιμηθούμε.

Ας παραδειγματιζόμαστε καθημερινά από την αγιότητα της ζωής του, ώστε κι η δική μας η ζωή να γίνει ενάρετος και αγία.

Ας ενθυμούμαστε πάντα, πώς η αρετή είναι ένα φυτό που ξηραίνεται γρήγορα, αν δεν την περιβάλλει ένας με μια συνεχή φροντίδα.

Κι ας γίνει η αγάπη του προς τους συνανθρώπους του ένα φως που να φωτίζει και τον δικό μας τρόπο ζωής.

Μόνο έτσι θα δούμε καλύτερες μέρες.

Μόνο έτσι η ζωή μας θα αποκτήσει ένα νόημα. Και μόνο έτσι, εφ' όσον θα αγωνιζόμαστε να ζήσουμε με οδοδείκτη κι οδηγό το θέλημα, και μόνο το θέλημα του Χριστού, θα έχουμε την ελπίδα κάποια μέρα να γίνουμε κι εμείς κληρονόμοι του αγαθού των αγαθών, της βασιλείας των ουρανών.

Είθε ο Κύριος, τούτο το αγαθό το πολύτιμο, τη Βασιλεία Του, να την χαρίσει σε όλους μας.

Άγιε του Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών.

Απολυτίκιο 'Ηχος α'

Της ερήμου πολίτης και εν σώματι άγγελος και θαυματουργός ανεδείχθης, Θεοφόρε Κυριακέ πατήρ ημών νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τους νοσούντας, και τας ψυχάς των πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τω δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τω σε στεφανώσαντι,

δόξα τω ενεργούντι δια σου πάσιν ιάματα.

Εξήγηση: Όσιε πατέρα μας, Κυριακέ, έζησες στην έρημο και αναδείχτηκες, αν και ήσουν άνθρωπος, άγγελος στην ψυχή και θαυματουργός. Αφού με τη νηστεία, την αγρυπνία και την προσευχή έλαβες χαρίσματα ουράνια από τον Κύριο, θεραπεύεις τόσο το σώμα, όσο και την ψυχή εκείνων που με πίστη καταφεύγουν σε σένα και ζητούν τη βοήθεια σου. Δοξασμένος να είναι Αυτός που σου έχει δώσει δύναμη. Δοξασμένος να είναι αυτός που σου έδωσε τον στέφανο της νίκης. Δοξασμένος, άγιε, να 'ναι Αυτός που σου δίνει τη χάρη να θεραπεύεις όλους από τις αρρώστιες.